

[Bernhard Baunsgaard]

Jeg skal blot takke for tilsagnet om, at vi i udvalget kan regne med regeringens tilslutning til at undtage beboelse på landet fra beskatning, når beboelse i byerne fritages for beskatning. Jeg er enig med ministeren i, at vi ikke kan overføre reglen om de 1.400 m² til landet, hvor den ville virke helt forkert, men den af ministeren foreslåede udvej med et fast nedslagsbeløb er, så vidt jeg kan skønne, en af de veje, vi kan gå. Jeg takker for tilsagnet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Regulering af beløbsgrænsen i § 28).

(Lovforslag nr. L 190. Fremsat 28/4 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Karl Nielsen (S):

Da mit partis ordfører, hr. Bakholt, er forhindret i at være til stede, skal jeg ganske kort på socialdemokratiets vegne give tilslutning til, at beløbsgrænsen for privatforbruget bringes op på 110.300 kr. for året 1983. Det var som bekendt et tilsagn, vi gav i forbindelse med gennemførelse af lovforslag nr. L 12.

Hagen Hagensen (KF):

Vi har ikke lod og del i den ændring af ligningsloven, der indførte § 28, og jeg siger rent ud, at vi ikke kan lide den. På den anden side er der da ingen grund til at gå

imod, at man forhøjer grænsen, så vi kan sådan set slutte os til det, ministeren foreslår.

Jeg må dog pege på én ting, nemlig at vi kun har en undersøgelse fra for nogle år siden, der viste, hvor få sager der egentlig var ude over landet, hvor man gjorde brug af § 28, og det siger os, at man ikke anvender den ligeligt rundt omkring i landet. Der er små skattekrede, som der var dengang, der havde ganske mange sager, og der var store kredse, der overhovedet ingen sager havde. Det er, ligesom om bestemmelsen ikke rigtig er gået ind i bevidstheden. Jeg tror næsten, det nogle steder er – uden at det skal sammenlignes med den landsdel, jeg nævner – som da vi havde smørrationering under krig: den nåede aldrig vest for Lille Bælt.

Der er altså noget om, at der går nogle grænser af den ene og den anden art, og derfor kunne der være grund til at sige, at man slet ikke skulle have denne bestemmelse.

Anders Andersen (V):

Venstre er naturligvis tilhænger af enhver lempelse af ligningslovens § 28, ingen tvivl om det. Når man nu forhøjer beløbsgrænsen ekstraordinært med godt 19.000 kr., så er det et forsøg på at råde bod på, at man vedtog, at folk ikke kunne trække vedligeholdelsesudgifterne fra for landbrugets stuehuse. Dette løser ikke problemet i de tilfælde, hvor det drejer sig om større vedligeholdelsesudgifter. Jeg tænker f. eks. på, at hvis man skal lægge nyt tag på et stuehus, så er det et stort beløb, der er tale om, og i et sådant år vil man selv med den forhøjede beløbsgrænse, måske ikke kunne klare det inden for privatforbruget, det vil nemt kunne komme op over disse godt og vel 110.000 kr. Så kommer man altså i den situation, at man ikke vil kunne foretage de nødvendige afskrivninger, som vil kunne bringe skatten ned i det år, og det er i og for sig beklageligt.

Venstre har altid været imod § 28, og jeg synes, at man skulle have benyttet lejligheden nu til ophæve den. Der var jo et godt argument for, at man ophævede den, nemlig at den først og fremmest rammer mange mindre, selvstændige erhvervsdrivende, og det var jo ikke det, der var tilsigtet, da man i sin tid gennemførte bestemmelsen. Det var det, jeg pegede på dengang ville blive resultatet, og det er altså det resultat, vi står med

[Anders Andersen]

nu. Jeg håber, at der på et eller andet tidspunkt vil være flertal for at ophæve paragraffen. Jo højere man får beløbsgrænsen op, jo mindre virkning har bestemmelsen for de mange, men den rammer altså i enkelte tilfælde særdeles uheldigt.

Derfor kunne man nok spørge: ja men er tidspunktet så i virkeligheden ikke inde til, at man helt ophævede denne paragraf? Jeg tror, at det ligningsmæssigt ville være en fordel; det ville også være retfærdigt over for mange. Men så længe vi har paragraffen, vil vi fra venstres side naturligvis være positive over for enhver forhøjelse.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Det er jo, kan man sige, en konsekvens af, at stuehusene nu er taget ud af virksomhedsbegrebet, at vi får dette lovforslag. Fra SFs side synes vi, det er en dårlig måde at regulere denne lov på, for det giver større afskrivningsmuligheder for alle, ikke kun for de landbrugere, der vedligeholder deres stuehuse. Jeg synes, der var andre løsninger på dette problem. Man kunne f. eks. tage vedligeholdelse ud af privatforbrugsbegrebet, eller man kunne fordele vedligeholdelsesudgifterne over flere år. Jeg forstår ikke, hvorfor det skal indføres på dette område, for det kommer til at virke helt inkonsekvent i forhold til, hvem der vedligeholder, og til, hvem der ikke gør.

Jeg vil godt spørge ministeren, hvorfor der er en nedre grænse. Hr. Anders Andersen siger, at det rammer de små erhvervsdrivende, men det rammer jo kun de små erhvervsdrivende, der har et privatforbrug på over 91.000 kr. Jeg synes egentlig, det virker mærkeligt, at man har lavet en nedre grænse i forslaget. Det vil jeg godt have en begrundelse for.

Glistrup (FP):

Al den snak, som et par af ordførerne nu har været inde på på basis af bemærkningerne om, at det her skulle have noget at gøre med landbrugets stuehuse, vil jeg gerne bede ministeren om at dementere, for det kan jo ikke være rigtigt.

Stuehusreglen finder – men det må ministeren give de præcise tal for – så vidt jeg ved anvendelse på ca. 80.000 ejendomme. Ud af de ca. 80.000 ejendomme eller 80.000 skat-

teydere er det måske de 300, som kan få reguleret i medfør af ligningslovens § 28. Det vil sige, at de 79.700 – det er dog trods alt en ret væsentlig del af dem, der blevet ramt af stuehusreglen – intet har med det her at gøre. Af de 300, som er tilbage, vil mange simpelt hen have en fordel i sig selv af stuehusreglen, for det er folk, der sidder hårdt i det, og som derfor måske ikke har råd til at vedligeholde deres stuehuse i de år, hvor de kommer i en § 28-situation, og de har store afdragsforpligtelser, det er det typiske, og derfor er disse mennesker ligefrem begunstigede af stuehusreglen, altså hører til det mindretal, som stuehusreglen begunstiger ved at give et standardfradrag. Derfor: kan vi ikke få fastslået, at stuehusreglen og dette lovforslag absolut intet som helst har med hinanden at gøre?

Når vi vender os til selve forslaget, så er det jo ikke nogen hemmelighed, hvad der er fremskridtspartiets synspunkter på det område. Det har vi skriftligt udførligt redegjort for i det lovforslag om ophævelse af § 28, som hedder lovforslag nr. L 182, som bare endnu ikke er kommet til første behandling; man har altså valgt at sætte til første behandling først dette lovforslag, nr. L 190, der er fremsat 12 dage senere, og man kan selvfølgelig bryde rækkefølgen. Vi kan altså henvise til, at vi mener, at § 28-reglen helt skal afskaffes, bl.a. fordi den ikke har nogen som helst praktisk betydning for statskatteprovenuet, eller kommuneskatteprovenuet for den sags skyld. Den finder anvendelse i ganske få tilfælde, og den virker ikke en disse præventiv.

Jeg vil gerne bede ministeren om til den diskussion, vi skal have, også om lovforslag nr. L 182, at få fat i en nyere undersøgelse, for jeg tror simpelt hen, at § 28 i de mellem-liggende år er gået i glemmebogen i masser af skattekrede, så at den overhovedet ikke benyttes i store dele af landet. At nogle skattekrede, der en gang imellem, når de ved en fejltagelse taber deres skattelovsamling på gulvet og den slår op på § 28 og de bliver opmærksom på det, for skams skyld laver 2 eller 3 § 28-sager i den løbende ligning, det er jo ikke noget, der spiller nogen som helst anden rolle, end at det komplicerer tingene.

Når vores standpunkt er, at vi helst vil helt af med § 28, så synes vi selvfølgelig, det er et skridt i den rigtige retning at forhøje grænsen fra 91.000 kr. til 111.000 kr., for det

[Glistrup]

betyder, at en lang række skatteydere, hvor lang rækken nu måtte være, men i hvert fald en række skatteydere, der ellers ville være kommet i § 28-klemmen, ikke kommer i § 28-klemmen, og derfor kan vi selvfølgelig støtte det. Jo længere man går, jo nærmere kommer man vores synspunkter.

Jeg synes, at ministeren er for beskeden, når han slutter bemærkningerne med at fastslå, at dette forslag får ingen administrative konsekvenser. Det må det da gøre, for der må være et væld af tilfælde, hvor man i en ligningsmyndighed ved en grænse på 91.000 kr. begynder at ulejlige sig for at finde ud af: skal vi nu ikke rejse en sag, og måske endda rejser en sag. Men når grænsen er 111.000 kr., så rejser man nogle færre sager. Derfor vil jeg tro, at det har den administrative konsekvens, at vi går i den retning, vi bør gå, nemlig at formindske skatteadministrationens personale, altså det stik modsatte af det, som ministeren gør, selv om jeg må erkende, at dette lovforslag i sig selv ikke kan bære mange hundrede færre ansatte i skattevæsenet, for så stor betydning har det heller ikke, men den administrative konsekvens må det da have, at der bliver mindre arbejde til skattevæsenet og mindre plagerier til skatteyderne, og det er vi glade for, og derfor støtter vi det, hvis vi ikke kan få noget bedre. Hvis man ikke kan få den, man elsker, så må man elske den, man får, og det er altså i dette tilfælde ministeren.

Bollmann (CD):

Også her er der tale om forbedringer. Vi har tidligere været med til at forhøje beløbsgrænsen i § 28, og derfor er det klart, at vi også er positive over for forslaget her i dag.

Jeg vil godt spørge ministeren: er der overhovedet nogen saglige grunde til at bibeholde denne bestemmelse, eller er det stadig væk kun af rent psykologiske årsager, man holder fast ved den?

Bernhard Baunsgaard (RV):

Også ved dette forslag kan jeg sige tak til ministeren for, at der er kommet et forslag om at forhøje beløbet. Jeg håber, at vi hurtigt bliver enige om at få det gennemført; det skulle i hvert fald ikke kunne volde de store vanskeligheder.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi tror ikke, at § 28 er af nogen egentlig værdi længere. Vi tror, som det allerede er sagt, at den mere har psykologisk effekt end real effekt. I alt fald tror jeg ikke, at der, når man sætter det op til 110.000 kr., vil være ret mange af de almindelige indkomster, der rammes, idet det jo svarer til næsten det dobbelte i almindelig lønindkomst, hvis man skal sætte privatforbruget til det, som vi almindeligvis beregner. Vi mener, at det mest rigtige ville være at ophæve § 28, men vi må sige, ligesom fremskridtpartiet sagde, at kan vi ikke få det, vi ønsker, så må vi tage det, der er næstbedst. Det er den forbedring, som ministeren har foreslået her, og det vil vi selvfølgelig gå ind for.

Ministeren for skatter og afgifter (Lykkesoft):

Det er da rigtigt, som flere ordførere har været inde på, at § 28 i ligningsloven har en stærkt begrænset anvendelse, og betydningen af den er selvfølgelig til dels psykologisk, men den har jo også den praktiske konsekvens, at en lang række skatterådgivere indretter størrelsen af de afskrivninger, de foretager i det enkelte år, efter eksistensen af § 28 og derfor ikke er i stand til at udnytte afskrivningsmulighederne fuldt ud, hvorfor privatforbruget bliver stort og overstiger indkomsten. Jeg tror, det ville være uheldigt i forhold til den diskussion om nulskatteydere, der oprindeligt blev ført, og som førte til indførelse af denne bestemmelse, hvis vi nu helt afskaffede den.

Jeg vil da gerne medgive hr. Glistrup, at det vil have nogle administrative lettelser af begrænset størrelse til følge, at man ved at forhøje beløbsgrænsen skal beskæftige sig med endnu færre end de få hundrede tilfælde, man i øjeblikket beskæftiger sig med i relation til § 28.

Det er samtidig et svar til fru Marianne Bentsen-Pedersen, der var inde på, hvorfor man skulle have denne nedre grænse. Der kan jo være mange grunde til, at folk får nulindkomst eller noget i den retning, og nogle af dem er, om man så må sige, ud fra enhver moralsk betragtning helt legale. Eksempelvis ville det for alle de landmænd, der er i store vanskeligheder i øjeblikket, være urimeligt, hvis man havde en bestemmelse, der tvang skattevæsenet til at lave forhøjelser

[Ministeren for skatter og afgifter]

i et meget stort antal tilfælde med den begrundelse, at privatforbruget, uanset hvor lille det måtte være, oversteg den skattepligtige indkomst. Det er begrundelsen for, at man oprindeligt har haft en grænse, og det er sådan set en del af begrundelsen for, at vi nu foreslår grænsen forhøjet, fordi vi tror, vi derved i højere grad kommer til at indkredse de tilfælde, hvor der kan være grund til at begrænse udnyttelsen af afskrivningerne.

Jeg skal også lige gøre den bemærkning – det har lidt at gøre med den måde, hr. Anders Andersen anskuede problemstillingen på – at der vil være nogle ganske enkelte tilfælde, hvor det fænomen, at vi nu standardiserer vedligholdelsesfradraget for stuehuse og blandede ejendomme ejerboligdel, betyder, at folk kommer ind under § 28 i de år, hvor de har nogle meget store udgifter, eksempelvis til nyt tag.

På den anden side er der et aspekt, som gør, at det indgreb, folk kommer ud for ved at blive ramt af § 28, er mindre tungt at bære end tidligere, nemlig at vi antagelig i morgen vedtager en indeksering af afskrivningsreglerne, som betyder, at vel udskydes nogle afskrivninger, men i det omfang de hidrører fra investeringer fra i år, betyder udskydelsen af afskrivningerne altså ikke et tab af reel tyngde i det fradrag, afskrivningerne giver anledning til, det kommer bare på et senere tidspunkt.

Glistrup (FP):

Jeg er uenig med ministeren i det, han siger om den praktiske betydning vedrørende § 28. Der er to forgreninger af det problem.

Der er for det første, hvor mange sager § 28 rent faktisk anvendes i på nuværende tidspunkt, hvor reglen ikke mere er i frisk erindring, men er falmet noget i hukommelsen. Det må ministeren kunne finde ud af forholdsvis let ved at spørge alle eller et antal repræsentative skattekrede. Lad os få at vide, hvor stort tallet er, for det dér med at blive ved med at køre på 1975–1976-tal har ikke nogen fornuftig mening.

Så er der det andet, hvor ministeren mener, at denne bestemmelse skulle virke præventivt over for dem, der sidder og laver regnskaberne; så de ikke afskriver så hårdt, som de ellers ville have gjort. Det er det straks sværere at lave statistik på ved at gå

ud og spørge, hvornår den har virket præventivt, og hvornår den ikke har virket præventivt. Jeg tror ikke, at det er nogen som helst afgørende betragtning, for § 28 er blevet anvendt så sjældent af skattevæsenet, at der er masser af revisorer, der for længst har glempt, at der eksisterer en § 28, hvis de nogen sinde har vidst det. Og hvis de endelig husker den, så siger de: går den, så går den. Tabet ved at foretage ekstra afskrivninger er ikke så stort, for afskrivningerne flyttes jo bare over. Derfor tror jeg ikke på, at der er mange, der lader sig afskrække.

Men hvis der nu er tilbage et lille antal, 3 eller 17 eller 22 i hele landet, hvor mange det kan være, er det så i den nuværende situation fornuftigt at afskrække dem fra det? Det er folk, der har sat sig for ret betydelige erhvervsinvesteringer, det, vi er interesseret i at få foretaget, og hvor vi i morgen skal vedtage ved tredje behandling en udvidelse af afskrivningsmulighederne netop for at få gang i investeringerne. Er det fornuftigt at afskrække de mennesker fra at foretage de afskrivninger, som de nødvendigvis må foretage for at få likviditet til at betale afdrag?

Det har meget lidt at gøre med nulskatteproblematikken i den forstand, ministeren taler om, nemlig at det er odiøst. For så vidt den problematik eksisterer under de helt ændrede konjunkturer i forhold til det, man forudsatte, da det her blev gennemført, er den knyttet til de enorme rentefradrag, der har udviklet sig i mellemtiden, bl. a. som følge af, at rentesatsen er dobbelt så høj som dengang. Derfor er det i og for sig et besynderligt lille område at gå på jagt efter nulskatteydere med for store erhvervsmæssige investeringer på. Når folk kan foretage nogle ekstra store afskrivninger, så er det, fordi de har investeret. Hvorfor i alverden skal man specielt gå på jagt efter dem? Jeg kan forstå, at man har et problem med rentebeskatningen, og det skal vi jo nok få lejlighed til at diskutere nogle gange, men det er det eneste, der foreligger inden for det område på nuværende tidspunkt i udviklingen.

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Jeg vil kun sige, at hvis hr. Glistrup virkelig vil elske det, han kan få, så vil jeg fraråde ham, at vi iværksætter en stor og tidkrævende undersøgelse, hvor vi beder kommunerne

[Ministeren for skatter og afgifter]

om at optælle de få hundrede tilfælde af anvendelse af § 28, der måtte være i hele landet. Hvis den proces skal gennemløbes, så når vi i hvert fald ikke at færdigbehandle dette forslag inden sommerferien, og det er måske et forslag af en tyngde, hvor det er muligt ellers at gøre det. Hr. Glistrup har en evne til at beskæftige den samlede skatteadministration med at besvare spørgsmål, og jeg forstår, at det skal også være tilfældet i denne sag.

Jeg finder det ikke uden videre indlysende, at antallet af tilfælde, hvor § 28 faktisk anvendes, er faldende, selv om reglen er kommet i mindre frisk erindring. Til gengæld har vi nogle erhverv, eksempelvis landbruget, hvor indtjeningen desværre er faldet ganske kraftigt. Derfor kan der være en ret stor gruppe, der så at sige utilsigtet i forhold til de bagvedliggende begrundelser for denne paragraf er kommet ind under den, hvor man er nødt til at anvende den. Også det råder vi altså bod på ved forhøjelsen af beløbsgrænsen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ebba Strange):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af registreringsafgiften for sikkerhedsudstyr for biler.

[Af Gammelgaard (KF), Christophersen (V) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 70. Fremsat 30/3 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Spørgsmålet om afgiftsfritagelse for sikkerhedsudstyr til biler har i den senere tid meget ofte været til debat her i tinget. Jeg tror, at udviklingen på dette område i nogen grad er løbet fra den gældende ordning. Da den blev indført, var det udstyr, man gav fradrag for, ikke almindeligt i biler. Udviklingen er imidlertid gået i retning af, at det, der tidligere blev anset for ekstraudstyr, efterhånden er blevet fabriksmonteret standardudstyr i næsten alle biler. Derfor er det min opfattelse, at vi i stedet for at lappe på den gældende ordning burde erstatte fradraget med en generel afgiftsnedsættelse. Herved opnår vi en forenkling af afgiftsberegningen, som der kan være god grund til.

Jeg tror ikke, at der vil blive tale om forringet trafikikkerhed ved en sådan omlægning. Bilfabrikkerne laver jo ikke biler specielt til et lille marked som det danske, og man har ikke tidligere set eksempler på, at biler her i landet ribbes for sikkerhedsudstyr. Hvis der mod forventning skulle være udvikling i retning af en sådan forringelse af bilernes sikkerhedsudstyr på et tidspunkt, så er det jo sådan, at sikkerhedsudstyr ikke i sig selv er pålagt registreringsafgift; der svares altså ikke afgift af det udstyr, der skal sælges til den eksisterende bilpark. Den enkelte bilejer kan altså hen ad vejen supplere standardudstyret med mere sikkerhedsudstyr, uden at det koster en øre i registreringsafgift. Det er naturligvis en frivillig sag, og hvis nogle mener, at man ikke når langt nok ad frivillighedens vej, så har man jo den mulighed at gøre sikkerhedsudstyr obligatorisk. Her er vi imidlertid inde på et område, der ikke hører under skatteministeren, men under justitsministeren.

Ved behandlingen sidste år i november måned af lovforslaget om registreringsafgift viderebragte jeg til justitsministeren de ønsker, som på daværende tidspunkt fra flere sider i skatte- og afgiftsudvalget blev udtrykt om at gøre visse former for sikkerhedsudstyr obligatorisk. Jeg kan oplyse, at justitsministeren har stillet sig positiv over for at foretage en nærmere vurdering af den færdselssikkerhedsmæssige virkning af at udvide det obligatoriske sikkerhedsudstyr. Hvis en sådan procedure sættes i gang, vil brancheorganisa-